

[Ninn-Hansen.]

ståelig, og håber, at det igennem de formentlig langvarige forhandlinger, der nu vil komme her i tinget, vil blive muligt at imødekomme modstanderne af socialministerens forslag. Det vil vi i hvert fald arbejde for under de kommende udvalgsforhandlinger.

Den højtærede minister bygger sit forslag på opretholdelsen af et frivilligt system. Den højtærede minister har altså ikke fulgt det resultat, som kommissionen om social sikring i sygdomstilfælde kom til i sin betænkning i 1948. Betænkningen, hvis tilblivelse jo ikke mindst skyldes den højtærede ministers nære medarbejder i social- og reformsspørgsmål, direktør Henning Friis, opretholdt ikke det frivillige system, men gik ind for et obligatorisk system og kritiserede i den forbindelse stærkt sygekassernes virksomhed. Den højtærede minister har haft et større ønske end direktør Friis om at holde sig gode venner med sygekasserne. Derimod synes jeg ikke, at den højtærede ministers venskab med frivilligheden har været særlig udpræget, for nok er systemet i princippet frivillighed, men alle, der ordner deres forsikring på en anden måde end igennem medlemskab af sygekassernes A- eller B-afdeling, får lov til at betale et strafkontingent på 24 kr. om året.

Det er klart, at når man på forhånd belaster dem, der er medlemmer af private sygeforsikringer, af fortsættelseskasserne, hvis de fortsætter som privat sygeforsikrede, ud over den betaling, de skal yde til lægerne m. v., de forskellige ydelser, med yderligere 24 kr., bliver det meget svært for disse forsikringer at kunne opretholde konkurrencen med sygekasserne. Fra vor side har vi ønske om i den kommende lovgivning at opretholde frivilligheden, og at man ikke gennemfører en obligatorisk ordning. Vi ønsker at ligge så nær som muligt ved tanken om at bygge sygeforsikringen på de almindelige forsikringsprincipper.

Når den højtærede minister nu vil bygge videre, som det er sket, på den bestående

ordning, ville det vel egentlig også være naturligt, at den højtærede minister byggede videre på de organer, der hidtil har varetaget administrationen af sygeforsikringen. Det er navnlig de almindelige sygekasser og fortsættelseskasserne, der har haft denne opgave. Den højtærede socialminister har ønsket, at kun én af dem skal føre arbejdet videre, og det kan måske lyde bestikkende i rationaliseringens tidsalder, men derfor behøver det ikke at være rigtigt, og det er heller ikke sikkert, at ministeren har valgt det rigtige organ til at gøre det.

Den højtærede minister er bekendt med den kritik, der er fremført mod sygekasserne. Sygekasserne opstod som foreninger med en folkelig baggrund; men hvor er folkeligheden henne i dag? Er der i det hele taget nogen baggrund, er der andet end administratorer? Ja, og så er bygningerne der selvfølgelig, der er ikke vanskelige at få øje på. Den kritik er ikke fremsat af den højtærede ministers modstandere alene. Jeg vil gerne nævne en udtalelse, som jeg tror dækker den højtærede ministers nære medarbejder, direktør Henning Friis' opfattelse, og jeg anmoder om tilladelse til et citat fra Social Sikring, side 231. Der står her:

„Som det allerede tidligere er påvist, er demokratiet inden for sygekassebevægelsen imidlertid efterhånden blevet en fiktion dels som følge af de stramme bånd, i hvilke de enkelte sygekassers dispositioner er blevet lagt af myndighederne og af deres egne organisationer, dels fordi det, som det er blevet fremhævet af mange sygekassefolk, har været vanskeligt at udvise noget virkelig initiativ på grund af de begrænsede økonomiske midler, som kasserne har kunnet fremskaffe. Resultatet heraf er blevet, at interessen for valgene af sygekassernes bestyrelser og repræsentantskaber efterhånden er svundet ind til næsten ingenting. Det kan således nævnes, at der ved de seneste valg til repræsentant-